

Aquest llibre pertany a

Altres llibres de Tom Percival

Guardians dels Somnis

L'Erika i el malson rabiós

TOM PERCIVAL

La seva missió és fer fora les preocupacions!

La Sarah i el dubte astut

Una aventura fantàstica dels

GUARDIANS
DELS **SOMNIS**

«Aquesta edició ha sigut traduïda amb una
ajuda de la Generalitat Valenciana».

GENERALITAT
VALENCIANA

Publicat originalment com *A Case of the Jitters* el 2020
per Macmillan Children's Books
Aquesta edició, amb el títol *Chanda and the Devious Doubt*, es va publicar el 2021
per Macmillan Children's Books, un segell de Pan Macmillan

Text i il·lustracions © Tom Percival, 2020
D'aquesta edició © Andana Editorial
Av. Aureli Guaita Martorell, 18
46220 Picassent (València)
www.andana.net / andana@andana.net

Traducció: Anna Llisterrí
Revisió: Maria Carbó

Queda prohibida la reproducció i transmissió total i parcial d'aquest llibre sota
cap forma ni per cap mitjà electrònic o mecànic sense el permís dels titulars del
copyright i de l'empresa editora.

ISBN: 978-84-18762-54-3
Dipòsit legal: V-2645-2022
Imprès a Europa

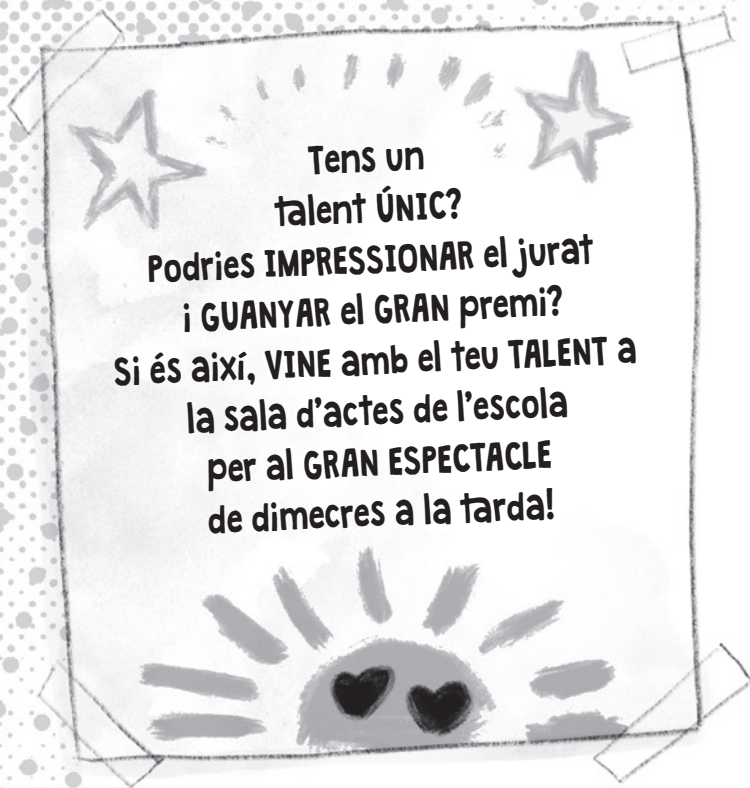
Andana
editorial

*Aquest llibre és per a l'Isaac Cintra.
Bona lectura. Espero que t'ho passis bé!*

CAPÍTOL 1

L'Erika va arrufar les celles tot mirant el pòster escrit a mà i penjat a la paret dels lavabos de nenes.

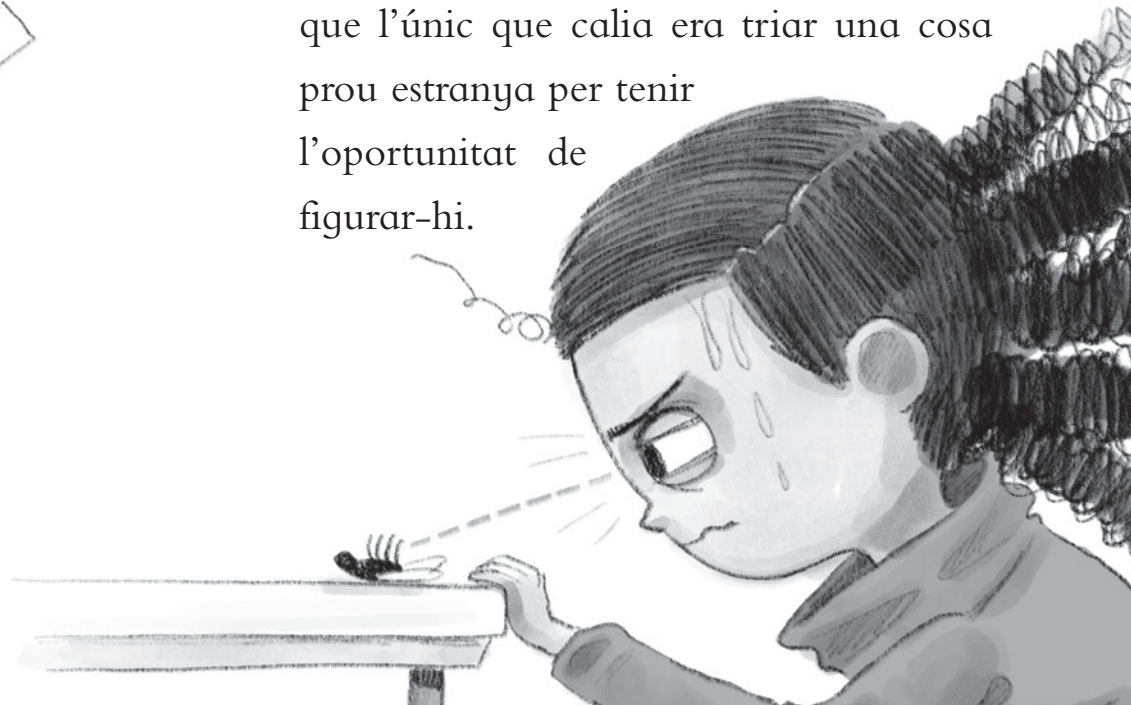
Això era complicat. D'una banda, l'Erika tenia unes quantes habilitats literalment **INCREDIBLES**. Podia parlar amb animals i nedar a través de roques, podia cavalcar núvols i fer aparèixer i desaparèixer

objectes. El problema era que només podia fer aquestes coses en somnis, i per tant no li farien gaire servei en el concurs de talents de l'escola.

Quan es tractava de la vida real, els talents únics de l'Erika consistien a:

1. Mirar una mosca morta durant força temps

L'any passat, l'Erika havia volgut entrar al llibre de rècords del món i havia decidit que l'únic que calia era triar una cosa prou estranya per tenir l'oportunitat de figurar-hi.

Per desgràcia, hi havia una velleta de Mèxic que ja havia contemplat una mosca morta durant tres dies. Tres dies! Però com es podia ni tan sols estar despert tres dies...?

2. Trucs de bàsquet

Era evident que en això l'Erika tenia traça. Una vegada, durant un partit crucial contra l'escola rival, havia fet l'encistellada que havia decidit el partit en els segons finals. Per desgràcia, havia estat mal orientada i havia marcat el punt de la victòria a la seva pròpia cistella.

L'Erika va sospirar. Només faltaven dos dies per al concurs, per tant no hi havia temps per aprendre res de nou. Seria divertit veure les altres actuacions, però.

Encara estava reflexionant mentre contemplava el pòster quan, de sobte, va notar un pessigolleig estrany al pit. L'Erika va mirar discretament al voltant per comprovar que estava sola, però el bany era buit. Es va acostar al mirall, va apartar el coll de la roba i va treure el gran cristall parpellejant que portava penjat al coll amb una cadena. Al mirall, brillava i resplendia amb una llum enlluernadora, però a la cambra de debò la mà de l'Erika era buida.

Era per això que l'Erika havia comprovat que no hi hagués ningú més. El cristall màgic era la seva manera de comunicar-se amb els **GUARDIANS DELS SOMNIS**, l'organització SUPERSECRETA que vetlla per la gent quan està adormida i somia.

L'Erika va donar tres copets al cristall i en va sortir un raig de llum. Projectat al raig hi havia un nen de més o menys la seva alçada, però que estava fet d'ombres recargolades, que s'esvaïen fins a desaparèixer just a sota els genolls.

—Silas! —va exclamar l'Erika—. Espera... ja saps que soc a l'escola?

—Sí —va contestar el nen d'ombres—. Em sap greu, no vull interrompre la teva educació. L'aprenentatge és una part vital de l'experiència humana i jo...

—De fet, no soc a classe, Silas —el va interrompre l'Erika—. Si hi fos, t'estaries projectant davant de trenta nens i nenes més! I els **GUARDIANS DELS SOMNIS SUPERSECRETS** ja no serien gaire supersecrets. Ni tan sols serien **MICROSECRETS**. Bàsicament, ja no en tindrien res, de secrets!

—Ah, no, suposo que no —va contestar en Silas—. És igual, jo només volia avisar-te. Aquesta nit necessitem que ens ajudis en una missió, per tant procura anar a dormir ben d'hora: necessitem tot un cicle de son per resoldre aquest cas!

A l'Erika li va fer un salt el cor.

—Molt bé, ho faré. A reveure!

En Silas va somriure i va fer una salutació militar a l'Erika abans de desaparèixer.

Una esgarripança d'emoció va recórrer l'Erika quan va tornar a posar el cristall a sota la roba. **Una nova missió!** Li semblava que havien passat segles des de l'última vegada que havia rebut un avís dels **GUARDIANS DELS SOMNIS**. Va xiular alegrement mentre es rentava les mans, i tot seguit es va girar i va sortir del lavabo.

Es va obrir la porta d'una de les cabines i en va sortir una nena, fent que no amb el cap.

—Aquesta Erika Delgano és **TAN** rareta... —va murmurar molt fluixet.

L'Erika va entrar al caos en moviment que era el menjador de l'escola a l'hora de dinar. L'aroma única dels àpats escolars s'escampava per la sala: una barreja embriagadora de patates fregides, salsa de carn i pizza, amb notes de verdura estovada. Era igual, res no la podia posar de mal humor: aquella nit viuria una aventura! L'Erika va fer un gran somriure mentre seia al costat del seu amic Kris.

—Hola, Erika! —la va saludar—. M'he estat inventant acudits nous, en vols sentir algun?

—I tant —va dir l'Erika amb ganes. Li agradaven molt els acudits d'en Kris; era una de les persones més divertides que coneixia.

—Bé —va dir en Kris, i es va posar a lloc les ulleres—. Doncs el cap de setmana la mare em va portar a una cafeteria que servia

esmorzars en qualsevol moment. –Va fer una pausa.– Al final ens vam decidir per menjar ous i salsitxes a l'edat de pedra.

L'Erika va fer una rialleta i en Kris va continuar.

–Què és marró i et fa pal agafar?

–No ho sé –va dir l'Erika.

–Un pal enfangat! –va contestar en Kris. Va somriure quan l'Erika va riure i després va fer veure que es posava trist.– Quan la gent veu que pentino el gat sempre em mira amb cara de llàstima... tant de bo els

pares volguessin adoptar-ne un i no hagués d'agafar el del cotxe.

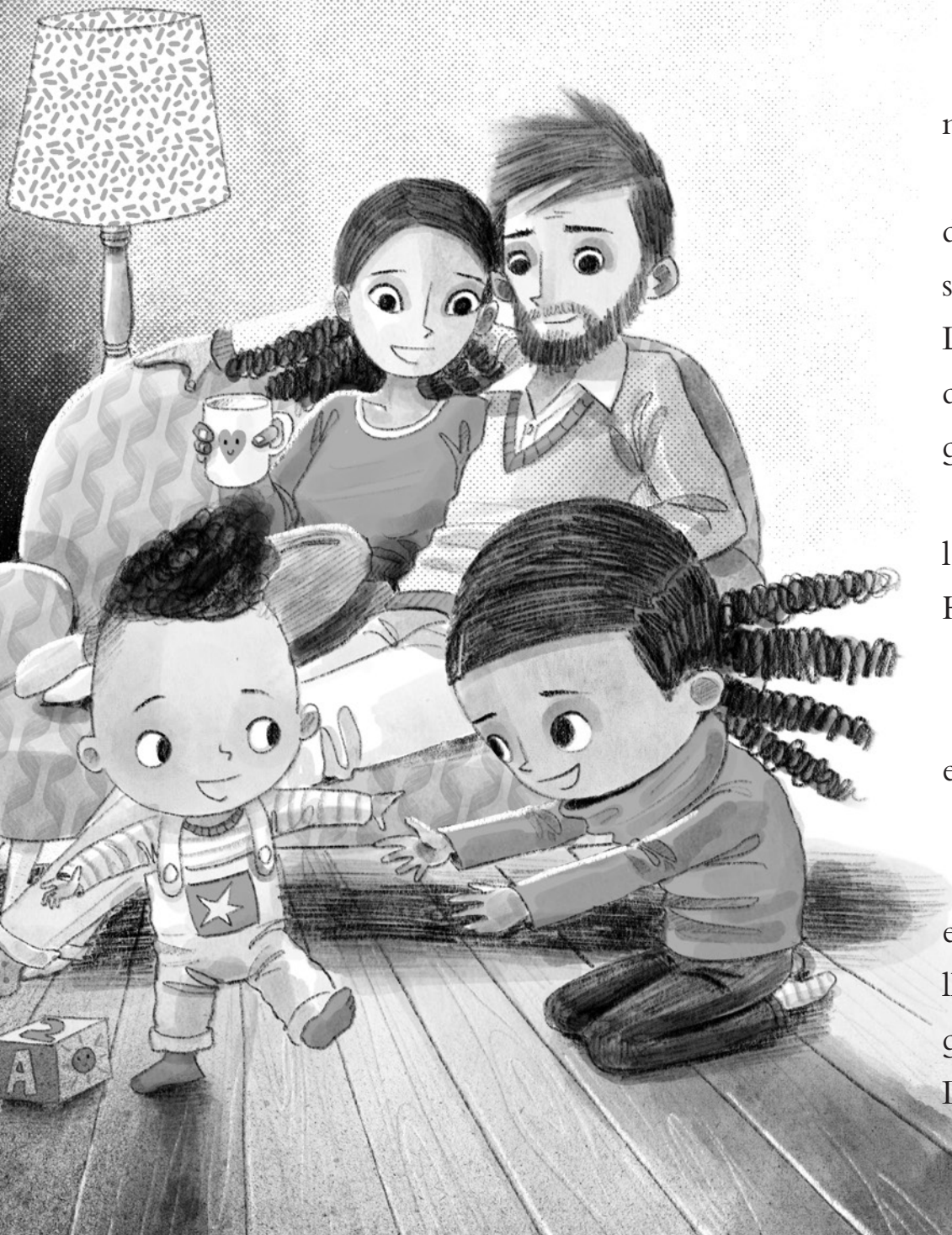
L'Erika va esclafir a riure. Quan es va haver calmat, va dir a en Kris:

–T'hauries d'apuntar al concurs de talents! Ho faries genial!

El somriure d'en Kris va desaparèixer.

–De cap manera. Una cosa és explicar-te acudits a tu, però què passaria si estigués allà dret davant de tothom i m'equivoqués amb el final? O si em quedés allà palplantat sense poder dir res? O encara pitjor... si no rigués ningú?

Va semblar que la idea amoïnava tant en Kris que l'Erika no va intentar convèncer-lo que s'hi apuntés. Era estrany, però, perquè tothom s'adonava que en Kris era molt llest i tenia molta gràcia... tothom

menys en Kris.

A l'hora que el cel es començava a omplir de clapes de foscor, l'Erika i la seva família seien plegats a la sala d'estar de casa. L'Erika es prenia una tassa de llet calenta amb xocolata, assaborint-ne fins a l'última gota vellutada.

—Molt bé, Randall —va dir la mare de l'Erika quan van haver acabat de beure—. Hora d'anar a dormir, d'acord?

—*Ton-te?* —va preguntar en Randall.

—Sí, podem llegir un conte —va contestar el pare de l'Erika—. Quin voldràs?

—*Ica!* —va cridar en Randall.

—*Ica?* Quin és, aquest? —va preguntar el pare de l'Erika—. No és un d'aquells llibres d'en Dolcet Pastissó, oi? —Va fer una ganyota.— Uix! Si depengués de mi, a en Dolcet se'l menjarien a la segona pàgina i

allà s'acabaria la història!

—Peter! —va exclamar la mare de l'Erika amb les dents serrades, i va llançar una mala mirada al seu marit—. A en Randall li agraden moltíssim, aquests contes.

—*Ica* —va repetir en Randall—. *E-I-CA*.

—Ah, vols que et llegeixi jo el conte? —va dir l'Erika.

En Randall va assentir amb entusiasme.

—Bé, d'acord —va contestar ella—. Però abans t'has de rentar ben rentat.

Li va allargar la mà i en Randall la va agafar.

—N'estàs segura? —va preguntar la mare de l'Erika.

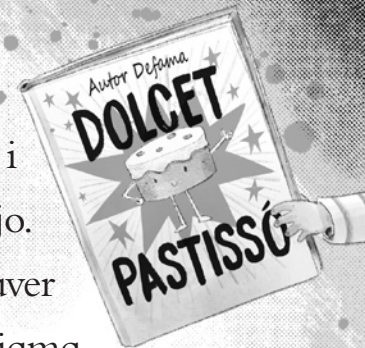
—Sí —va contestar ella—. De fet, jo també estic força cansada.—Tot i que en realitat el que volia era començar l'aventura al Somnipaisatge.—

Deixaré en Randall al llit i després me n'aniré a dormir jo.

Quan en Randall es va haver rentat, eixugat i posat un pijama net, l'Erika el va ajudar a ficar-se al llit i li va preguntar quin conte volia. En Randall va fer un somriure de felicitat i li va allargar el llibre que guardava a sota del coixí. L'Erika va somriure mentre l'obria i es va posar a llegir al seu germà petit:

—En Dolcet Pastissó era el pastisset MÉS FELIÇ de tot el País dels Pastissos, fins que un dia...

Quan l'Erika va haver acabat el conte i en Randall roncava suaument, va sortir sense fer soroll de l'habitació i es va preparar per anar a dormir i per a l'aventura que l'esperava.

CAPÍTOL 2

L'Erika es va estirar a llit, preguntant-se quant tardaria a adormir-se, i al cap d'un moment ja es va trobar a la sala de conferències dels **GUARDIANS DELS SOMNIS**, la qual cosa volia dir que la resposta a la seva pregunta era «**gens ni mica**».

—Hola, Erika! —va exclamar en Silas, aixecant el puny enlaire—. Estàs a punt per a l'aventura?

—Hola, Silas —va dir l'Erika, somrient per l'entusiasme del seu amic.

Dret al costat d'en Silas hi havia un home alt i cepat fet totalment de pedra. Tenia els braços plegats i es recolzava a la paret amb aire cansat.

—Hola, Wade —el va saludar l'Erika tota contenta.

L'home de pedra només contestar fent que sí amb el cap. L'Erika no es va empipar; en Wade necessitava força temps per animar-se. Ningú no sabia exactament quant, perquè encara estaven esperant que passés.

Darrere d'en Wade, saltant damunt d'un peu pelut i després de l'altre gairebé sense poder aguantar-se l'emoció, hi havia en Bestiolet.

—Hola, Besti... —va començar a dir l'Erika, i llavors va trontollar perquè en Bestiolet se li va tirar a sobre amb tots els seus trenta-cinc centímetres d'alçada, i se li va abraçar fort a les cames—. Ei, company! —va dir amb una rialla—. Com estàs?

En Bestiolet va sanglotar tant que li va deixar els pantalons xops de llàgrimes d'alegria, i va acabar mocant-se de manera barroera i escandalosa.

—**Espantarrufa** —va dir amb veu trencada

mentre la mirava. Va aparèixer una bafarada en l'aire del seu costat, amb el dibuix d'una mena de pebrot arrodonit entre dues lletres te. En Bestiolet de fet no parlava amb paraules, sinó que feia bafarades com de còmic amb imatges del que volia comunicar. L'Erika es va quedar mirant la imatge, intentant desxifrar-la.

—Té pebrot? —va dir, gens convençuda.

—No, és una nyora! —va respondre en Wade—. Te-nyora-te. **T'he enyorat**. Ho veus? Costa una mica, però jo me n'he sortit.

—Ah! —va exclamar l'Erika, despenyant una mica el pelatge de dalt del cap d'en Bestiolet—. És clar! Perdona, Bestiolet. L'Erika va somriure als seus amics. Ella també els havia trobat a faltar. Era fantàstic tornar a ser al Somnipaisatge amb ells. Just llavors

va aparèixer la impressionant figura de la comandant dels **GUARDIANS DELS SOMNIS**, la senyora Hettyforth, resplendint amb una llum intensa que li venia de dins. La va seguir gairebé immediatament una resplendor menys intensa quan un llum de tauleta de nit va aparèixer amb un parpelleig i va saltar per la taula. Quan el llum va baixar d'un salt a terra des de la vora, es va transformar en un nen de colors vius, després una nena, després un nen i després una nena un altre cop. Al final la figura es va decidir per la forma esvelta

d'un jaguar i va seure al costat de l'Erika.

—Hola, Erika! —va murmurar el jaguar.

—Hola, Sim —va contestar l'Erika, somrient a la seva amiga. La Sim canviava de forma i es podia transformar en qualsevol cosa que poguessis imaginar (i fins i tot unes quantes coses que segurament no podies).

—Molt bé. Ja hi som tots —va dir la senyora Hettyforth—. Bé, Erika, el subjecte d'aquesta nit és la Sarah Anand.

Unes quantes imatges d'una nena una mica més gran que l'Erika van aparèixer en l'aire i la senyora Hettyforth va continuar.

—Bé, ja hem estat en els seus somnis, però si he de ser sincera, cal dir que no ha anat gaire bé...

—No va ser culpa meva! —va interrompre la Sim—. Jo la volia animar i em vaig convertir en un gelat gegant que es movia i parlava. Em vaig pensar que seria divertit! Com podia saber jo que li feien por els gelats?

L'Erika va fer una rialleta, però va parar quan la senyora Hettyforth la va mirar amb expressió severa.

—En tot cas —va dir la senyora Hettyforth—, no vam resoldre el problema.

Erika, espero que una altra nena humana com tu ens pugui ajudar.

L'Erika va assentir amb el cap.

—Faré tot el que pugui —va dir.

—Ja ho sé. Sempre ho fas. —La senyora Hettyforth va somriure abans de continuar.— Sembla que els somnis de la Sarah es rebel·len en contra seu i, com veuràs, ella ni tan sols apareix al mapa del seu somni. —La senyora Hettyforth va pitjar botons d'una consola i va aparèixer un mapa de la freqüència de somni de la Sarah. I sí, el punt que assenyalava la posició de la Sarah estava fora de la zona que obria el mapa, en el que normalment seria un espai buit sense res més enllà del seu món de somni. La senyora Hettyforth va arrufar les celles.— Ni tan sols hauria de ser possible que arribés tan lluny.

—Ensenyi a l'Erika el que hem vist amb el llacunascopei —va afegir en Silas.

—Un moment —els va interrompre l'Erika—. El **LLACUNA-QUÈ?**

—Llacunascopei —va contestar en Silas—. És un aparell que ens permet mirar el món diürn del subjecte durant breus períodes de temps. Ens ajuda a entendre què podria anar malament en els seus somnis.

La senyora Hettyforth va pitjar un botó i de cop la sala es va omplir amb una escena diferent. L'Erika va ofegar una exclamació i va mirar al seu voltant.

Hi havia aquella nena, la Sarah, en

una aula buida, inclinada damunt d'un pupitre, tota enfeinada mentre la resta de la canalla jugava a fora.

—**OSTRES**... —va dir molt fluixet l'Erika.

—Mola força, oi? —va preguntar la Sim.

L'Erika va fer que sí amb el cap, però va perdre el fil quan la porta de l'aula es va obrir i va entrar una altra nena. Va anar amb pas decidit cap a la Sarah, traspasant l'Erika.

—Ja has acabat? —va preguntar la nena.

—Gairebé —va contestar la Sarah—. Algunes preguntes són molt difícils.

—Bé, sí —va dir la nena amb una rialla ràpida—. Però tu ets molt llesta! És per això que t'he demanat que m'ajudis. —Va fer un somriure una mica massa alegre abans de continuar.— I una cosa, Sarah...

—La Sarah va aixecar la vista quan el somriure de la nena es va tornar fred i trencadís durant un moment.—La setmana passada et vas equivocar en una pregunta. Mira que no torni a passar, d'acord?

—Sí, Inu —va contestar la Sarah, amb la mirada baixa.

—Bé, el cas és que tinc coses més interessants per fer que entretenir-me aquí esperant-te. Deixa els fulls a casa meva quan tornis cap a casa teva. —La Inu va aclucar una mica els ulls.— I **SENSE CAP ERROR**, recorda-te'n. —Tot seguit es va girar per anar-se'n sense esperar resposta.

La Sarah va fer un gran sospir i va tornar a mirar la feina; llavors l'escena va parpellejar i es va esvaïr completament.

—Bé, ja ho veieu —va dir la senyora

Hettyforth—. S'estan aprofitant de la Sarah quan està desperta. No estic segura de com això està relacionat amb el que passa en els seus somnis, però segur que hi ha una connexió. Però comencem pel començament: primer haureu de trobar on contraculleretes és la Sarah. Després podreu esbrinar quin problema hi ha al seu somni i, finalment, solucionar-lo. Tothom ho té clar?

—Sí, senyora! —van dir a l'uníson els **GUARDIANS DELS SOMNIS**.

Incomptables arcades s'alçaven fins a molt amunt per sobre del cap de l'Erika i s'estenien molt per sota seu, més enllà del que abastava la vista. A l'interior de cada arc hi havia plataformes de llum brillant i a cada plataforma hi havia rengleres amb milers —o possiblement milions— de portes. Eren portals de somnis, i cadascun duia als somnis d'una persona diferent.

En aquell moment, l'Erika i els **GUARDIANS DELS SOMNIS** estaven drets davant de la porta que anava a parar al somni de la